

Comentariul operei Titanic vals de Tudor Musatescu - prima parte

Ca umorist, Tudor Musatescu si-a castigat notorietatea prin mai multe volume de schite, "epistole" si panseuri, ca si prin colaborarile numeroase la revistele de gen; prezenta sa in comediografia romaneasca este, de asemenea coplesitoare si stralucita ilustrata prin zeci de comediantologice (Sosesc diseara, Titanic Vals, Profesorul de franceza, Geamandura, Visul unei nopti de iarna etc), comedii intr-un act pentru amatori, traduceri-adaptari (dupa D'Ennery si Cormon, G. Cataldi, Armont si Gerbidon, Fodor Laszlo etc). A fost, totodata, critic dramatic, regizor si directorul multor teatre importante.

Comediile lui Musatescu se revendica - in linii mari - din teatrul lui Caragiale, iar cea mai valoroasa dintre ele - Titanic Vals - i-a adus consacrarea definitiva fiind socotita (de Ion Marin Sadoveanu si de alti critici teatrali proeminenti) drept una din marile izbanzi ale literaturii noastre dramatice.

Aceasta capodopera a teatrului comic romanesc aduce in scena o familie mic-burgheza de provincie, urmarita in decursul unui intreg proces de parvenire si imbogatire. La inceput, nimic nu tulbura linistea patriarhala din casa functionarului de prefectura Spirache Necsulescu (doar cel mult cicalelile femeilor-gaite din casa) si nu sunt semne de prosperitate in viata acestui conclave limitat la tabieturi obisnuite: certuri familiale diurne, lectura zilnica a ziarului, pierderea vremii ta cafelute si pasente, mofturile sau zburdalniciile unor copii rasfatati... Dar iata ca aceasta destul de onesta familie se pomeneste imbogatita peste noapte in urma decesului unei rude bogate in tristul si "celebrul" naufragiu al "Titanicului".

Propulsarea neasteptata in randurile marii burghezii si in elita politica ii fac pe cei mai multi dintre Necsulesti sa-si piarda nu numai capul, noile interese cupide si egoiste alterand total sufletele si cugetele potentialilor veleitari de ieri: Dacia - sotia, Chirichita - soacra infernala Traian si Decebal - copii minori,- Sarmisegetuza - "printesa" vesnic nemultumita.

Aceste fiinte marginite si acaparatoare nu numai ca se prind in iuresul dupa bogatii si situatie, dar agreseaza neincetat singurele fiinte cinstite si lucide din familie - pe molcomul Spirache si pe fiica sa din prima casatorie, Gena - sa li se alature in acest mars cuceritor, sa-si puna prestigiul castigat in viata urbei, in slujba scopurilor egoiste ale capatuirii materiale si politice.

Spirache se straduieste sa ramana in continuare invulnerabil: intre altele, sperand ca aceasta il va salva de spectrul deputatiei, isi declara public nepriceperea in treburile obstei, dar - stupoare! - alegatorii saturati de demagogia "alesilor" antecesorii, sunt fascinati de sinceritatea acestor declaratii si-l aleg cu navalnica frenezie, interpretand marturisirea sa ca "tact politic".